УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 №10(108) Жовтень 2001

ВАШІ КНИЖКОВІ ПОЛИЦІ ПОПОВНЯТЬ ТАКІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА "МІСІОНЕР":

Ґальтунґ Ю., Несс А. **Політична етика Ґанді /** *Пер. з норвезької Н.Іваничук. – 280 с.*

Авторам книги – норвезьким науковцям – вдалося розкрити суть вчення видатного громадського діяча Індії Мохандаса Ґанді та узагальнити його етику і філософію. Внаслідок їхніх досліджень у книзі вибудована стрункa нормативна система.

Мохандас Ґанді (1869-1948) був професійним адвокатом. Спершу він подався до Південної Африки з метою займатися адвокатською практикою, однак невдовзі очолив у цій країні боротьбу індійців за рівноправ'я. Тут він розвинув свій метод ненасильства і, впевнений в його дієвості, повернувся до рідної Індії, щоб там продовжити свою справу. Його вчення про ненасильство відіграло визначну роль в історичному та географічному контексті, насамперед в історії боротьби Індії за незалежність.

Книга зацікавить передусім науковців, студентів політології та філософії, усіх, кого хвилює питання про мирне вирішення конфліктів.

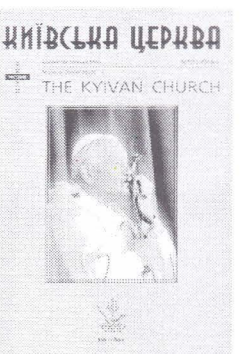

Київська Церква: *альманах християнської думки. – Ч.4 (15). – 184 с.*

Майже третину цього числа становить рубрика "Візит Папи", де вміщено промови і проповіді Святішого Отця, відгук о.Я.Москалика на папський візит та стаття А.Юраша про відзеркалення цієї визначної події у пресі. Насиченою церковними документами є рубрика "Знаки часу" – катехиза Папи Івана Павла II, подяка від єпископату УГКЦ, звернення наших владик до вірних, тощо. Історична рубрика пропонує серед кількох інших цікаве дослідження журналіста Квітки Гриньків та науковця Богдана Завадки про місію Папи Климента у сприйнятті Івана Франка.

Над роллю і впливом Римських Архиєреїв на історію України застановився історик Іван Паславський. Змістовними у цій же рубриці "Акценти" є два дослідження про мову як духовно-національний феномен та духовну основу національно-релігійного життя.

По кілька не менш актуальних публікацій міститься у рубриках "Культура, традиції" та "Рецензії, огляди".

Завершується це число хронікою паломництва Папи в Україну, коментарями закордонної преси стосовно нього, висловлюваннями духовенства, представників влади і мирян.

СЛОВО РЕДАКТОРА

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!

Жовтень на цілій північній півкулі відзначається красою та різнобарвністю лісів, які готуються до зимового сну. Це також місяць подяки за врожай. У Вселенській Церкві – це місяць вервиці і з тої нагоди закликаємо щодня відмовляти вервицю. Також запрошуємо наших шановних читачів взяти участь у прощі вервиці у с.Крилос на Івано-Франківщині 6-7 жовтня. З програмою можна ознайомитися у цьому числі.

Членів Апостольства молитви та усіх читачів просимо молитися за більшу підтримку національних меншин в цілому світі та оздоровлення алкоголіків та наркоманів України. З радістю повідомляємо, що віднайшлася Гошівська чудотворна ікона. Її коротку історію та програму її повернення до рідної святині вміщаємо під рубрикою "З життя Церкви". Закликаємо теж долучитися до цього паломництва.

Продовжуємо знайомити вас з василіянськими провінціями світу – цього разу Найсвятішого Спасителя в Україні, де жертвенно трудяться чимало отців і братів. Два новоєреї поповнили число монахів цієї Провінції і про це також інформуємо. Новини з Чину сестер Василіянок та Згромадження сестер Йосифіток збагачують цю рубрику – "З монашого життя".

Прощі до Кальварії Пацлавської – відомого марійського місця – відзначаються неабиякою урочистістю і враження семінариста Степана Суса, викладені в окремій публікації, засвідчують про це. Батьки покликані народжувати дітей і ця думка стала основною у статті нашого жертвенного автора о.Василя Зінька,ЧСВВ. Обширний матеріал о.Мелетія Батога,ЧСВВ спонукатиме читачів до прощення і примирення з ближніми. Член нашої редколегії о.Василь Мендрунь цього разу розповідає про монашу спільноту як одну родину і про одного ієромонаха – Ігнатія Янтуха,ЧСВВ – похованого на цвинтарі у Крехові.

До числа відважних свідків віри належать теж ієромонахи Редемптористи родом з одного села, життєпис яких подає постійний дописувач о.Роман Каспришин.

Молодіжна сторінка містить повідомлення про виступи молодіжного театру з Харкова. А наймолодші читачі збагатяться розповіддю про християнську релігію.

Молімося цього місяця на вервиці і прибігаймо під покров Пресвятої Богородиці, на празник якої пропонуємо уривки із змістовних Богослужень.

о.Йосафат ВОРОТНЯК,ЧСВВ

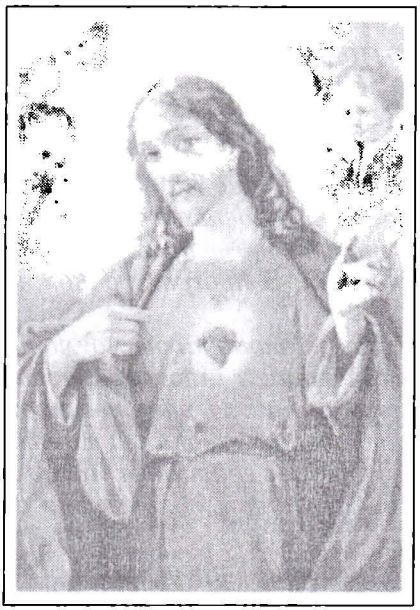

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ:

(Поблагословлене Святішим Отцем)

Загальний: ЩОБ ЖИТЕЛІ, ЯКІ СТАНОВЛЯТЬ У ПЕВНІЙ КУЛЬТУРІ БІЛЬШІСТЬ, ПІЗНАВАЛИ І ШАНУВАЛИ КУЛЬТУРНЕ ТА ДУХОВНЕ БАГАТСТВО НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН, ЯКІ ЖИВУТЬ ПОРУЧ НИХ.

У світі риб панує жорстокий закон, що велика риба малу рибу з'їдає. Не так воно повинно бути між людьми, але, на жаль, нерідко так буває. Численні країни ведуть несправедливу політику, яка при-

зводить до зникнення національних меншин. Дуже часто через кривду, яку зазнають вони, вибухають конфлікти, має місце сепаратизм (приміром, у Ірландії, Македонії), а навіть і війни.

Молімося, щоб жителі, які становлять у певній країні більшість, пізнавали і шанували культурне та духовне багатство національних меншин, які живуть поруч них, і сприяли збереженню їхньої національної та духовної ідентичності.

Місійний: ЩОБ МІСІЙНИЙ ЗАПАЛ, ЯКИЙ РОЗГОРІВСЯ НА САМИХ ПОЧАТКАХ ХРИСТИЯНСТВА, ПАЛАВ І ЗАРАЗ, НА СВІТАНКУ ТРЕТЬОГО ТИСЯЧОЛІТТЯ.

Заповіт Ісуса Христа: *"Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи"* (Мт 28, 19) був немов золотим правилом для християн перших віків. Хоча з плином століть місійний рух стихав, але ніколи цілковито не згас. Починаючи з 7 століття мусульманська релігія сильно гальмувала поширення християнства на Близькому Сході, тобто в Азії та на африканському континенті. Воно, навпаки, дуже вкорінилося на північно- і південноамериканських та австралійському континентах.

Молімося, щоб сучасні покоління християн усвідомили, що їм також треба йти і чинити учнями Христа Господа своїх сучасників-нехристиян і атеїстів. Цей новий місійний поштовх нехай не має ознак прозелітизму, але буде переконливим свідченням християнських чеснот. Цим новим способом слід поширювати Христову науку по всіх усюдах планети Земля.

Місцевий: ЩОБ УЗАЛЕЖНЕНІ ВІД АЛКОГОЛЮ І НАРКОТИКІВ ЛЮДИ ОЗДОРОВИЛИСЯ.

Алкоголізм – це найшкідливіша недуга сучасної України. Наслідки її жахливі і руйнівні. Небезпечна вона, зокрема тим, що узалежнені від алкоголю несвідомі своєї хвороби і що їм слід лікуватися. Наркоманія, на щастя, менш поширена в Україні, але не менш небезпечна, бо призводить до смерті узалежнених від наркотиків ще в молодості і до непрацездатності, а також робить їх непридатними до народжування дітей. Молімося, щоб чимбільше поширювалися в Україні товариства тверезості, групи Ал-Анону, тощо. Молімося, щоб усі, хто причетний до цього, сприяли оздоровленню узалежнених від алкоголю і наркотиків.

Покровитель на жовтень – св.Тереза з Лізьє, 16 (3)

Свята Тереза прийшла на світ у 1873 році. Вона була дев'ятою дитиною родини Людовіка й Зелі Мартин. Родина була дуже набожною. Батько Терези був годинникарем. Мати велику увагу приділяла релігійному вихованню дітей. Коли Терезі було лише п'ять років, померла мати. Діти залишились напівсиротами. Їх опікою зайнялась сестра Павліна. З дитинства дівчинка росла дуже доброю, проявляла велике милосердя до бідних, часто розда-

вала їм милостиню. Дуже ретельно дівчинка готувалась до свого Першого урочистого св.Причастя. Багато молилась, розважала про скороминучість життя і вічність, а також відбула тижневі реколекції в монастирі. Коли Терезі пішов 14 рік, до монастиря сестер Кармеліток у Лізьє відпустила її старша сестра Марія. У монастирі Терезу сердечно вітали рідні сестри Марія і Павліна, а також інші черниці. Згодом вона одягнула чернечу рясу. Складаючи свої обіти убожества, чистоти і послуху, вона прагнула лише одного: любити Господа.

Тереза була ревною апостолкою, жертвенною монахинею. Через чотири роки після вічних обітів її призначили помічницею вчительки новичок. Вона була люблячою, розумною та енергійною провідницею, але мала слабке здоров'я і дуже хворіла. Свої терпіння з любов'ю жертвувала Ісусові, зокрема за священиків та спасіння багатьох людських душ.

Останніми словами св.Терези з Лізьє на землі були слова, сповнені сердечної любові: "О, я люблю Його! Мій Боже, я ... Тебе ... люблю..." Перед смертю вона сказала: "Я відчуваю, що моя місія тільки починається. Як добрий Творець вислухає мене, моє небо буде на землі, аж до кінця світу".

Христос виконав її бажання. Після смерті св.Терези з Лізьє мільйони людей в усіх частинах світу сердечно полюбили її, почали просити заступництва в неї перед Господом.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИСТОПАД:

Загальний: ЩОБ ВСІ МИ ЗА ПРИКЛАДОМ І ЗАСТУПНИЦТВОМ СВЯТИХ СМІЛИВО ГОЛОСИЛИ ЄВАНГЕЛІЄ ЦАРСТВА БОЖОГО.

Місійний: ЩОБ УСІ ХРИСТИЯНИ СПІВДІЯЛИ В ЄВАНГЕЛІЗАЦІЙНОМУ СЛУЖІННІ ЗАСОБІВ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ НА МІСІЙНИХ ТЕРЕНАХ.

Місцевий: ЩОБ У СЕРЕДОВИЩІ ІНТЕЛІГЕНЦІЇ ЗРОСТАЛА НАЦІОНАЛЬНА СВІДОМІСТЬ І ШАНУВАВСЯ ПАТРІОТИЗМ.

Покровитель на листопад – св.вмуч.Димитрій Мироточець, 26 (8)

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Смиренного молитва крізь хмари пробивається" (Сир 35, 17)

Ізраїльський народ протягом своєї історії через часті вигнання з рідної землі часто був немічний через ті події, які жодна людська сила не змогла би змінити. Так він навчався смиренню, яке є цілковитою залежністю і довір'ям до Бога. І власне в такому бідному і смиренному становищі народ Ізраїля нераз знаходив пристановище і розуміння у Того, хто уклав з ним вічний завіт.

У месіанському очікуванні народ Ізраїля чекав на покірливого Царя, який завойовує вершину Сіону вверхи на віслюку, тому що Бог Ізраїля – перш за все "Бог смиренних".

А оскільки в Ісусі Христі виправдовуються всі очікування, то ми можемо згідно з Його життям і з Його наукою навчитися справжньому смиренню, яке зробить нашу молитву милою Богові.

"Смиренного молитва крізь хмари пробивається".

Все життя Ісуса – це урок смирення. Будучи Богом, він став спершу людиною в лоні Діви Марії, потім Хлібом в Євхаристії, і, врешті, жертвою за гріхи світу на хресті.

Ісус сказав: *"І навчіться від мене, бо я лагідний і сумирний серцем, тож знайдете полегшу душам вашим" (Мт 11, 29).* Миючи ноги своїм учням, Він, Учитель, нахилився до самої землі, аби виконати найсмиренніше зі всіх служінь. Він ставив за приклад своїм учням маленьких дітей і в'їхав в Єрусалим вверхи на віслюку. Врешті Він дав себе розіп'ясти, повністю принизивши себе у тілі і на душі, щоб нам здобути небо.

Але навіщо все це? Що спонукало Сина Божого так чинити?

Христос постійно розповідав про правду своїх стосунків з Отцем, про любов Пресвятої Трійці, яка є взаємним "самоприниженням" заради любові, вічним даруванням себе один одному.

І Він випромінює на ціле людство цю любов Пресвятої Тройці, яка сягає своєї вершини власне в акті всецілого дарування самого себе, в стражданні і смерті Христа.

Так Бог показує свою силу в слабкості. Його любов виліковує світ від ницості саме тому, що Він ставить себе на останнє місце, на найнижчу ступінь сотворіння.

"Смиренного молитва крізь хмари пробивається".

Отож, по-справжньому покірний той, хто за прикладом Ісуса Христа вміє цілковито принизити себе з любові до інших, хто стає перед Богом у готовності цілковито прийняти Його волю, хто настільки вільний від свого "я", що дозволяє Ісусові жити в собі.

І його молитва буде вислухана, тому що коли він промовляє слово *авва Отче*, молиться вже не він; це молитва, у відповідь на яку він отримує те, про що просив, тому що її вклав в уста Святий Дух.

Кульмінація життя Ісуса настала тоді, коли "Він за днів свого тілесного життя приніс був молитви й благання з великим голосінням та слізьми до того, який міг його спасти від смерті, і він був вислуханий за богобоязність" (Євр 5, 7-8), тобто за свою молитву, надхнену цілковитим послухом волі Отця, за повне віддання себе Йому.

Отож, це така молитва, яка "пробивається крізь хмари", тобто в небеса і досягає Божого серця: це молитва сина, який позбавляється свого жалюгідного стану і з повним довір'ям кидається в обійми Отця.

К'яра ЛЮБІХ

ВАСИЛІЯНСЬКИЙ ЧИН СЬОГОДНІ (10)

(Провінція Найсвятішого Спасителя в Україні)

Монахи, які жили за правилами св.Василія Великого, працювали в Україні від часу поширення християнства на українських землях. Об'єднання ченців Василіян в певну структурну одиницю, схожу на Провінцію, відбулося з ініціативи Риму на початку 18 століття. Заходами єпископа Атаназія Шептицького в Уневі у 1711 році засновано *конфедерацію 42 монастирів*, які були на територіях Львівської та Перемиської єпархій. Але вона ще не мала своєї канонічної форми. У 1739 році створено т.зв. *Руську Конгрегацію Покрови Пресвятої Богородиці*, до якої, окрім згаданих монастирів, долучилися ще монастирі Волині і Холмщини. Ця Конгрегація нараховувала 130 монастирів та 700 монахів. Об'єднання василіянських обителей цілої Київської митрополії відбулося у 1743 році на Капітулі у м.Дубно. Також приєдналася до цієї Провінції литовська і так вони обидві

На світлині: василіянська церква і монастир св. Онуфрія у Львові

створили Василіянський Чин на наших землях. Однак політичні обставини завадили його нормальному розвиткові – у 1772 році відбувся поділ Польщі.

В Австро-Угорській імперії згодом створено з василіянських монастирів Галичини і Холмщини *Галицьку Провінцію Найсвятішого Спасителя*. 1882 року відбулася відома Домбромильська реформа у цій Провінції. У 1939 році, напередодні Другої світової війни, у Західній Україні вона нараховувала 20 монастирів та 373 ченці. Під час війни число монахів вдвоє зменшилося. У 20 столітті монахи Василіяни в Україні пережили жорстокі переслідування з боку комуністичної влади, після 1946 року перебували у підпіллі. Тоді визначними Протоігуменами були о.В.Градюк, ЧСВВ, о.Д.Богун, ЧСВВ, о.В.Мендрунь, ЧСВВ. Діяв навіть підпільний новіціят, до якого приймали нових членів.

Коли Провінція отців Василіян в Україні вийшла з підпілля у 1989 році, то нараховувала 50 монахів. Першими були повернуті законним власникам монастирі у Золочеві і Червонограді. Від половини 1989 року провінційна Управа отців Василіян діяла відкрито. У 1990 році офіційно відновлено новіціят у Крехові як вищу духовну семінарію, а у всіх повернутих василіянських монастирях відправлялися Богослужіння. Того ж року у Галичині вже було 178 членів Василіянського Чину.

Обласна влада у Львові юридично визнала Провінцію у 1991 році. До 1996 року її очолював о.Василь Мендрунь, ЧСВВ. Рік після нього – о.Віктор Батіг, ЧСВВ, а з 1997 по 2000 рік – о.Теодозій Янків, ЧСВВ. Вже більше ніж півтора року василіянською Провінцією в Україні керує о.Йосиф Будай, ЧСВВ.

Отці Василіяни в Україні мають свої монастирі у багатьох містах і селах переважно Західної України.

Нині найважливіший монастир – *св.Онуфрія* – знаходиться у Львові,

де є провінційна Управа. Це важливий місійний осередок, бо окрім духовного служіння отці Василіяни продовжують апостолят друкованого слова – від 1992 року видає різноманітну духовну літературу видавництво "Місіонер". Наступний важливий осередок отців Василіян – *новіціятський дім і монастир у Крехові*, який став одним з паломницьких місць в Україні. *Гошівський монастир*, який знаходиться на Ясній Горі, відомий своєю чудотворною іконою, яка у ці дні урочисто повертається до святині. Монастир у Червонограді є значним духовним і пасторальним осередком. Монахи цієї обителі надавали кілька літ духовну обслугу вірним 18 довколишніх сіл. Та нині там діють єпархіальні священики. Лише у Межиріччі та Бендюзі отці Василіяни продовжують свою духовну працю. Великим пасторальним і освітнім центром є *Бучацький василіянський монастир* на Тернопільщині. Тут діє історико-філософський ліцей, де навчається більше сотні хлопців, які згодом можуть обрати монашу чи священичу дорогу життя. У *Івано-Франківську* відновлено монастир, церкву відреставровано. Тут проводиться велика душпастирська праця та надається духовна допомога сестрам різних Чинів і Згромаджень. Не менш важливим духовним осередком отців Василіян є *Золочівський монастир*, де вже кілька років діє василіянський Інститут філософсько-богословських студій. Тут перед студіями у якомусь поважному університеті Європи навчаються один рік василіянські монахи після новіціяту.

Духовну та просвітницьку діяльність проводять ще монастирі у с.Підгірці та с.Лаврів.

У мальовничому Закарпатті діють три василіянські обителі. Раніше отці Василіяни мали у цьому краї окрему Провінцію і у майбутньому це може знову статися. У с.Малому Березному відновлено монастир і ще один новіціят в Україні. У с.Бороняво будується новий монастир, тут і відпустове місце для паломників. У с.Імстичево влада повернула лише частину монастиря. На Закарпатті ще не віддані василіянські монастирі у м.Мукачево та м. Ужгороді.

Отці Василіяни в Україні мають у своїй власності *місійні станиці* – у м.Бар на Вінничині, м.Володимир-Волинському, м.Луцьку, м.Дніпродзержинську, Дніпропетровську, у с.Званівка на Донеччині, смт.Покотилівка біля Харкова, м.Кам'янець-Подільську на Хмельниччині і у м.Херсоні. У них провадиться велика духовна праця. У Луцьку та Покотилівці будуються храми, а у м.Володимирі Волинському влада надала отцям Василіянам колишню протестантську церкву, а дім пастора використовується під монастирське приміщення. Інші місійні станиці ще не дуже розбудовані, але там є добрі перспективи. Те саме можна сказати про місійні станиці у Казахстані. У Вільнюсі (Литва) отримано у власність монастир Пресвятої Трійці, де колись жив і виконував велику подвижницьку працю св.Йосафат Кунцевич.

Отож, Провінція отців Василіян Найсвятішого Спасителя виходить поза межі України і є найбільшою та найважливішою у Василіянському Чині. Численні покликання дають надію, що у майбутньому ця Провінція матиме фахівців у різносторонній діяльності Чину. Проте велика духовна робота тривала і триває. Перспективи української Провінції великі. Навіть якщо з неї створиться дві нових – одна на Сході України (великий монастир у Києві діє віднедавна) та одна на Закарпатті – все одно вона залишиться найбільшою не тільки кількісно, але, дасть Бог, і якісно.

о.Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

ЩЕ ДВА НОВІ ІЄРЕЇ ВАСИЛІЯНСЬКОГО ЧИНУ

22 вересня у Крехівській василіянській церкві Преображення Господнього єпископ Бучацький Кир Іриней Білик, ЧСВВ уділив священичі свячення двом дияконам Василіянського Чину – Пантелеймону Саламасі та Натанаїлу Гарасиму. З владикою співслужили о.Протоігумен Йосиф Будай, ЧСВВ і майже двадцять ієромонахів Василіян та священиків. Храм був заповнений багатьма вірними і монахинями.

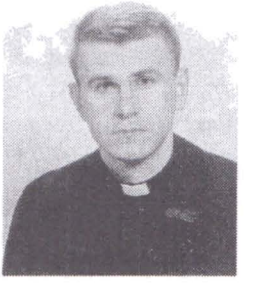

Отець Пантелеймон (Михайло) Саламаха, ЧСВВ народився 21 лютого 1973 року у с.Підгайчики Самбірського району Львівської обл. Має брата і двох сестер. Після закінчення середньої школи навчався у Львівському ПТУ №27 у 1989-1990 рр. На новіціят до Крехова вступив 17 липня 1992 року. Перші монаші обіти склав 19 червня 1994 року, а вічні – 1 серпня 1999 року. 23 квітня цього року прийняв дияконські свячення з рук Кир Славомира Міковша у м.Загребі (Хорватія), де він навчається від 1996 року на філософсько-теологічному факультеті Інституту Товариства Ісусового.

Отець Натанаїл Микола Гарасим, ЧСВВ народився 30 березня 1975 року у м.Жовкві Львівської обл. Має двох братів. Після закінчення середньої школи вступив на новіціят до Крехова 25 вересня 1992 року. Перші монаші обіти склав 19 червня 1994 року, а вічні – 6 серпня 1999 року. У 1994-1996 рр. навчався у василіянському Інституті філософсько-богословських студій у Золочеві, а теологію вивчав ще у семінарії в м.Куритиба (Бразилія) в 1997-2000 рр. У василіянському монастирі в Куритибі виконував різноманітні служіння – документація, виховання молоді, катехизація і викладання християнської етики в школі. Дияконські свячення з рук владики Софрона Мудрого, ЧСВВ отримав 27 травня цього року у м.Івано-Франківську.

За три дні після приміції о.Натанаїл поїхав до Португалії виконувати своє духовне служіння для наших заробітчан у столиці Португалії – Лісабоні на місце о.Йосафата Коваля, ЧСВВ, який в свою чергу від'їхав на вищі студії до Риму.

ПРИМІЦІЇ

У вщент переповненій парафіяльній церкві **смт.Дубляни** відправив свою Першу Службу Божу, т.зв. приміцію, **о.Натанаїл Гарасим, ЧСВВ**. З ним співслужили о.Дам'ян Кіча, ЧСВВ, о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ (проповідував на св.Літургії) і парох смт.Дублян о.Володимир Високінський. Дияконував о.диякон Кирило Оприск, ЧСВВ, його колишній односельчанин. Присутніми були численні родичі і мати новоєрея, яка висловила подяку Господу Богу, Василіянсь-

На світлині: зліва направо – о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ, о.диякон Кирило Оприск, ЧСВВ, новоієрей Натанаїл Гарасим, ЧСВВ.

кому Чину і всім людям, які посприяли тому, щоб її син удостоївся священства.

У с.Підгайчики Самбірського району на Львівщині у місцевій церкві відслужив першу св.Літургію **о.Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ.** З ним співслужив о.Назарій Лех, ЧСВВ, о.парох та інші священики. У ту гарну осінню днину вірні прийшли подякувати Господеві за те, що вже їх другий односельчанин у незалежній Україні став священиком. Отець Пантелеймон, ЧСВВ подякував Господу Богу і всім тим, що допомогли йому дійти до священичої гідності. Незабаром він знову поїде до Загреба довершувати свої богословські студії.

НЕХАЙ ЗРОСТАЄ ВАСИЛІЯНСЬКИЙ ЧИН

Нещодавно у василіянській церкві св.Онуфрія (м.Львів) відбулися облечини сімох молодих кандидаток сестер Василіянок.

Він вибрав Вас, зібрав всіх на долоні,
За кожну в жертві Він приніс себе,
Віднині бо навіки Ви Христові,
Весь світ для Вас тепер розп'ятий вже.

Чин Облечин дівчата прийняли з рук о.Вінкентія Прихідька,ЧСВВ, з яким співслужили о.Порфирій Шумило,ЧСВВ, о.Вінкентій Яніцький,ЧСВВ та о.Мирон і о.Руслан Волошини – батько і брат однієї з новооблечених сестер.

Небесна любов цього дня розлилась у всіх серцях і, здавалось, що вона не вичерпається ніколи. Коли наші кандидатки отримали монаший одяг і нові імена – це була повнота щастя. Всі з невимовною радістю святкували "народження" семи сестер нашого Чину. Це Мар'яна Стульківська – с.Анастасія, ЧСВВ (Івано-Франківська обл.); Марія Волошин – с.Веніамина,ЧСВВ (Закарпатська обл.); Світлана Кацків – с. Іринея,ЧСВВ (Львівська обл.); Надія Кожушко – с.Серафима,ЧСВВ (Львівська обл.); Наталя Рибакова – с.Єроніма, ЧСВВ (Тернопільська обл.); Марія Середа – с.Симеона,ЧСВВ (Львівська обл.).

Батьки не знаходили слів, щоб привітати своїх улюблених дочок. Новооблечені сяяли, мов небесні зірки, а в променях сонця для них ясно виблискувала усмішка Небесного Жениха і, розливаючись між небом і землею різнобарвними кольорами веселки, звеселяла серця всіх присутніх.

с.Домініка ДАНЧАНИЧ, ЧСВВ

СЕСТРИ ВАСИЛІЯНКИ У ГРЕЦІЇ

Вже тривалий час заробітчани з України нелегально або офіційно працюють у Греції. Це не лише жінки, але й цілі сім'ї. Вони потребують духовної і освітньої підтримки.

За благословенням греко-католицького єпископа Анаргероса у підвальних приміщеннях катедрального храму у Афінах діє українська школа. У ній навчається приблизно шістдесят дітей віком від семи до шістнадцяти років. Учителями є самі українці, які мають фах педагога і які працюють у Греції. З квітня цього року Генеральна управа сестер Василіянок з Риму скерувала до Афін монахинь Миколаю Ромах і Рафаїлу Ліпніцьку, які навчають дітей катезму і християнській етиці. Їх прийняли до свого монастиря сестри греко-католицького згромадження Пан Макарістос (Благодаті Повна).

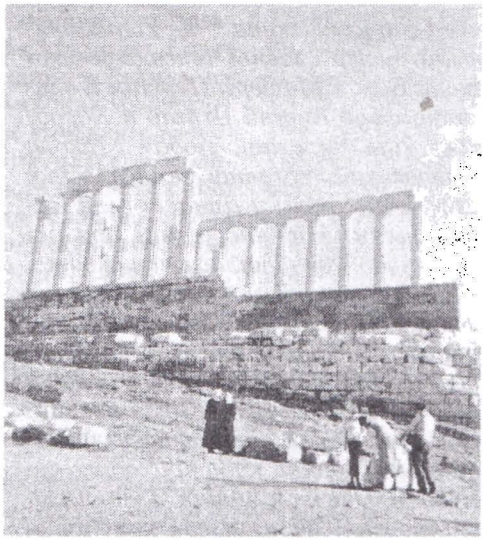

На світлині: сестри Василіянки перед руїнами одного з поганських храмів в Афінах

Влітку сестри Василіянки Миколая та Рафаїла були у Львові і знову повернулися до Греції.

По великих святах вже деякий час до Афін приїжджає віце-ректор Руднівської семінарії УГКЦ о.Святослав Шевчук і відправляє Службу Божу та уділяє таїнства Церкви. Щонеділі о десятій годині у храмі Пресвятої Тройці по вул.Гагіос Ніколас (св.Миколая) у районі Ахарнон недалеко центру м.Афіни о.Атаназій, католицький священик, грек, також служить Божестенні Літургії. Наші вірні дуже радіють присутністю сестер Василіянок. Але мають велику надію, що їх обслуговуватиме постійно священик-душпастир з України.

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Слава Ісусу Христу!

Через часопис "Місіонар" складаю щиру подяку Господу Богу, Матері Божій, св. Юді Тадею за успішно складені іспити та вступ до університету.

Віра Д., м.Миколаїв на Львівщині

З ІСТОРІЇ ГОШІВСЬКОЇ ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

Гошівська ікона – це копія Белзької, тепер славної Ченстоховської ікони Божої Матері. Першим її власником був Андрій Шугар в Хороброві біля Бережан, згодом Микола Гошовський, багатий землевласник взяв її під опіку у Дунаєві біля Перемишлян. Під час однієї пожежі вона чудом залишилася неушкодженою. В літописі записано, що ікона певний час плакала. Гошовський подарував її василіянському монастиреві на Ясній Горі в Гошеві неподалік м.Долини на Івано-Франківщині. Вона там була розміщена у монастирській церкві, куди приходило чимраз більше паломників. Тут діялися численні чуда. Після канонічної перевірки митрополит Атаназій Шептицький визнав її чудотворною окремим декретом у 1737 році. Одне з найславніших чудес сталося тоді, коли батьки привели на Ясну Гору свого божевільного сина і молилися перед іконою. В одну мить його немовби невидима рука вирвала з поміж батьків і кинула зі стрімкої гори в долину. Коли батьки збігли в долину, то побачили сина неушкодженого і при здоровому глузді. На запитання: "Чому ж ти кинувся?", він відповів: "Якась чорна постать мене налякала, що я мусів тікати, але прекрасна Пані в обіймах тримала мене, коли летів у прірву".

З приходом радянської влади в Галичину монахи і вірні заховали ікону та аж до сьогодні її переховували. Ніхто не знав про місце її знаходження, навіть о.Макарій Ґрень, ЧСВВ, який вже два роки тому упокоївся.

Програма повернення Гошівської ікони Пресвятої Богородиці

30 вересня. Ікона перебуває у церкві монастиря св.Онуфрія, Львів.

1 жовтня. Василіянська церква св.Андрія, Львів. Нічне чування. (О 17.00 год. виїзд паломників з Івано-Франківська до Львова.)

2 жовтня. Від 5.00 год. Служба Божа. Зупинка в с.Деревач. Ночівля в м.Миколаєві Львівської обл.

3 жовтня. Від 7.30 год. Служба Божа. Зупинка на сніданок в с.Пісочне, на обід – в м.Жидачів. Ночівля у с.Журавне.

4 жовтня. Від 7.30 год. Служба Божа. Зупинка на обід в с.Сівка-Войнилівська. Ночівля у м.Галичі на Івано-Франківщині.

5 жовтня. Від 7.30 год. Служба Божа. Зупинка на обід у с.Ямниця. Зупинка з іконою у монастирі сестер Василіянок м.Івано-Франківська.

7 жовтня. Від 8.00 год. вихід з іконою до с.Погоні. Після Хресної дороги повернення до монастиря отців Василіян у м.Івано-Франківську.

21.00 – зустріч ікони в монастирській церкві Христа Царя.

12 жовтня. Від 7.30 год. – Служба Божа в церкві Христа Царя. О 10.00 год. – вихід до Гошева. Зупинка на обід в с.Боднарів, нічліг – у м.Калуш.

13 жовтня. 7.30 год. – Служба Божа. Зупинка на обід у с.Брошнів, нічліг – у м.Долина.

14 жовтня. 7.00 год. – вихід до Гошева. 10.00 год. – зустріч повернутої ікони на Ясній Горі у Гошеві після 50-літнього "прихованого" періоду.

МІЖНАРОДНА ПРОЩА ВЕРВИЦІ

Восьма з черги Міжнародна проща вервиці, яку організовує місійне Згромадження св.Кирила і Методія, і цього року відбудеться в с.Крилосі неподалік м.Галича на Івано-Франківщині. Мета прощі: усвідомлення мучеництва нещодавно проголошених блаженних мучеників греко-католиків України та Росії і продовження власною молитвою, постом і жертвою їхнього героїчного свідчення віри і вірності Петровому престолові. Будучи міжнародною за характером, проща відзеркалює вселенський вимір, тому що на неї запрошені греко-католики Румунії, Словаччини, Македонії, Прибалтики та інших країн Східної Європи.

ПРОГРАМА ПРОЩІ

Субота, 6 жовтня.
ДИТЯЧА ПРОГРАМА
О 12.00 год. реєстрація дітей та утворення груп. Праця у групах на тему: *"Марія – наша Мати"*.
13.00 год. – співана вервиця.
14.00 год. – Свята Літургія для дітей.
15.00 год. – процесія дітей із чудотворною іконою Крилоської Богородиці.
15.30 год. – концертно-молитовна програма для дітей.
17.30 год. – чай для дітей. Відпочинок.
МОЛОДІЖНА ПРОГРАМА
16.00 год. – реєстрація молоді. Утворення груп. Праця у групах на тему: *"Святіший Отець і Богородиця"*
18.30 год. – програма для молоді про блаженних українського народу.
21.00 год. – Свята Літургія.
Нічні чування для всіх інших.З 22 год. в суботу і до 6–ої год. в неділю у церкві (Акафіст, молебень, свята година, тощо).
23.00 год. – похід із свічками до чудотворного джерела та Акафіст до Богородиці білоруською мовою. Повернення з іконою до церкви.

Неділя, 7 жовтня.
1.00 – гарячий чай для молоді
2.00 – молитовне чування молоді біля ватри
5.30 – перенесення Крилоської чудотворної ікони на вівтар на підвищенні і закінчення молитовних чувань
6.00 – Утреня. Співають брати ЧСВВ.
7.00 – Божественна Літургія.
9.00 – співана вервиця.
10.00 – Архиєрейська св.Літургія.
На завершення заключне слово п.Йосифа М. де Вольфа.

Спішімо до Крилоса на паломництво із свічкою, вервицею і молитовником в руках. Скористаймо з нагоди приступити до Святих Тайн, примиритися та просити прощення у Господа та ближніх, подякувати Йому за всі благодаті, отримані впродовж всієї історії християнства, зокрема, на початку цього третього тисячоліття.

БЛАЖЕННІ ПЕРЕСЛІДУВАНІ ЗА ПРАВДУ

На світлині: під час подячної Архиєрейської Святої Літургії у с.Цеблів на Львівщині

23 вересня у с.Цеблів Сокальського району на Львівщині відбулася урочиста подячна Архиєрейська св.Літургія з нагоди проголошення Святішим Отцем Іваном Павлом II блаженними двох сестер Згромадження св.Йосифа – с.Олімпії Біди та с.Лаврентії Гарасим. Цю св.Літургію очолив Преосвященний єпископ Сокальський Кир Михаїл Колтун, ЧНІ. З ним співслужили о.координатор Степан Меньок, ЧНІ, парох о.Василь Партика, Протоігумен о.Йосиф Будай, ЧСВВ, а також вислужений ієромонах, виходець з с.Цеблів о.Дам'ян Богун, ЧСВВ та інші єпархіальні священики.

Радість сестер св.Йосифа приїхали розділити монахині інших Чинів і Згромаджень, вірні навколишніх сіл. На святкування прибули також гості зі Львова, серед яких родичі засновника Згромадження сестер св.Йосифа Кирила Селецького та члени Апостольства молитви з церкви св.Андрія, що у Львові.

Після цього відбулася святкова програма "Блаженні переслідувані за правду", підготовлена сестрами та молоддю с.Потелич. Присутніх у залі до глибини душі зворушили листи сестер Олімпії та Лаврентії, написані ними з далекого Сибіру. Ось уривок з них:

"Ми – Христові, а Христос наш... І нічого нам не закидали, лише одно: що ми є католицькими монахинями. Одно знаємо: терпимо за віру і справу Божу..."

Головна настоятелька Згромадження св.Йосифа в Україні Любомира Чабан подякувала усім присутнім за участь у подячній св.Літургії та заохотила до молитви-звернення до блаженних – сестер Йосифіток Олімпії та Лаврентії – за випрошення Божих ласк.

Перед від'їздом до Львова представники монащих спільнот та гості відвідали місцевий цвинтар у с.Цеблові, де поховано чимало

сестер цього Згромадження, серед них його фундаторка в Україні, довголітня головна настоятелька с.Варвара Шапка, яка включена до офіційного списку осіб для беатифікації.

Апостольську працю блаженних сестер Олімпії і Лаврентії, які були засуджені і вивезені в Сибір, продовжують монахині Йосифітки у різних країнах світу, зокрема, у Польщі, Бразилії, Канаді. Харизма цього Згромадження – катехизація дітей, праця з молоддю, догляд за хворими.

с.Павла ДУБАСЮК, Згромадження сестер св.Йосифа

Блаженна с.ОЛІМПІЯ
Ольга Біда *(1903-1952)*
Згромадження сестер
Святого Йосифа

Ольга Біда народилася в 1903 р. в с.Цеблів на Львівщині. До монастиря вступила в дуже молодому віці. Після новіціяту була вихователькою та опікункою дівчат в с.Жужель. У 1938 р. дістала призначення на новий дім в м. Хирів, де вона стала настоятелькою дому.

В квітні 1950 р., під час богослужения, яке проводили сестри з людьми, була заарештована службою НКВС і вивезена в пересильний табір м.Борислава.

12 червня 1950 р. отримала вирок на довічне ув'язнення в с.Харськ Томської області. Там виконувала обов'язки настоятельки, була опорою для співсестер. Терпеливо переносила нелюдські умови життя.

Померла 23 січня 1952 року як мучениця за віру в с.Харську Томської області.

Блаженна с.ЛАВРЕНТІЯ
Левкадія Гарасимів *(1911-1952)*
Згромадження сестер
Святого Йосифа

Левкадія Гарасимів народилася 1911 р. в с. Рудники Миколаївського району на Львівщині.

У 1931 р. вступила до Згромадження сестер св.Йосифа і в 1933 р. склала свої перші обіти. Після цього була призначена в монастирський дім у м.Хирів.

У квітні 1950 р. отримала вирок на довічне і ув'язнення в с.Харськ Томської області разом із сестрою Олімпією. На місце призначення була вивезена хворою з важкою формою туберкульозу. Багато молилася, виконувала різноманітну ручну роботу, терпеливо переносила нелюдські умови життя.

Померла 28 серпня 1952 року як мучениця за віру в с. Харську Томської області.

КАЛЬВАРІЯ ПАЦЛАВСЬКА

Достойно є воістину величати ту, яка стала брамою небес, ранньою зорею, що веде мандрівників правильним шляхом, потішителькою засмучених, покровом беззахисних – Пречисту Діву Марію. Чи знайдеться той поет, композитор, оратор, який би зумів у своєму творі описати любов, велич і красу Пречистої? Напевно, що ні, бо лише покірне серце, просте життя, довіра Богові і жертвенність можуть, і то частинно, показати у собі чесноти Непорочної.

Мабуть, не одне покоління людей просило ласки і заносило молитви біля стіп Пречистого образу Матері Божої, що знаходиться в монастирській церкві отців Францісканів конвентуальних у Кальварії Пацлавській. Кальварійська Марія щорічно кличе до себе на празник Її Внебовзяття тисячі людських душ, спраглих на Боже слово. Пригадую собі з розповідей моєї бабці, старших людей, що вони завжди ходили до Кальварії на прощу, інколи їхали возами, але в той чи інший спосіб бажали зустрітися з Марією, що привітно споглядала на всіх із чудотворного свого образу з Дитям Ісусом на руках.

До Марії Кальварійської щорічно йдуть на прощу також і зі Львова католики обидвох обрядів. Цьогорічна проща була ювілейна, і тривала 4 неповні дні в дорозі, а три вже на відпустовому місці в Кальварії. Прочани, яких було понад дві сотні, пройшли близько 120 км, співаючи духовні пісні і молитви. Організатори прощі отці Францішкани Христофор і Андрій з костелу св. Антонія – добре впорядкували рух прочан. Заздалегіть було домовлено про місце ночівлі, поживу у Черлянах (біля Городка), Мостиськах та Перемишлі, де люди доброї волі щедро приймали подорожуючих.

На відпустове місце прочани прибули трохи втомлені, але повні радості і вдячності Пречистій Діві Марії за те, що перебувала з ними впродовж дороги і привела аж сюди, до свого чудотворного образу. Служба Божа, св. вервиця, а потім процесія з фігурою Успіння Матері Божої при запалених свічках духовно збагатили перший вечір перебування прочан на Кальварії.

Зайшовши до монастирської церкви, найперше у вічі впадає велика кількість людей, які моляться навколішки біля чудотворного образу. Після молитви кожна людина на колінах обходить навколо три рази престіл Марії з молитвою на устах. Таке саме роблять і навкруг вівтаря з розп'яттям Господнім. Під Розп'яттям можна також помолитись, лежачи на землі хрестом. Цю молитву Святі Отці вважають найпокірнішою, бо в ній людина прирівнює себе з землею, піддаючись цілковито волі Божій. Велич Кальварійської Богоматері додає сил, впевненості та

віри пройти з молитвою стежками Марії та Ісуса, які чекають на прочан впродовж двох наступних днів. На них роздумують над життям цих двох великих Осіб, через яких людський рід знайшов спасіння. На стежках Ісуса зазвичай плетуть вінки і вкладають їх на голови. Це символ вінчання Ісуса терновим вінком, бажання співстраждати з Ним. На одній із стацій вінки можна залишити, як дар від себе для страждаючого Ісуса. Стежки Ісуса і Марії пролягають через символічну Йосафатову долину, що позначена стовпами. За святим переданням у ній буде зібрано на Страшний суд весь людський рід. У долині протікає річка, через яку босоніж має пройти кожен прочанин на знак очищення в святих водах. Так як стежки Ісуса і Марії йдуть горами і лісами, їх є не так легко пройти. Для цього прочани стають о шостій ранку і так аж до обіду розважають над стаціями.

Проща для прочан здалека завершилася 15 серпня опівночі урочистою Святою Літургією під проводом отців-неопресвітерів (нововисвячених) з чину отців Францісканів. Опісля кожен християнин з добримим намірами і чистим серцем повертався до свого дому, радіючи тим, що зумів пережити з Марією та Ісусом цих шість днів. Кожен житиме духовною тугою за тим святим місцем, де зумів так близько бути у стіп Пречистої; проситиме знову, наступного року, прийти до Неї, щоб ще більше зачерпнути з Її джерела ласк, напитись тої духовної води, що лікує душу і тіло.

Спасибі всім, хто був з нами у тій прощі. Нехай Пречиста перебуває з Вами повсякчасно, береже від злого і провадить до Небесної Вітчизни.

Степан СУС, семінарист

ВІДКРИТТЯ АКАДЕМІЧНОГО РОКУ В ЛБА

В п'ятницю, 14 вересня (це початок нового церковного року) в Львівській богословській академії (ЛБА) відкрито новий академічний рік – 2001/2002. Торжество розпочалося Божественною Літургією, яку очолив владика Михаїл Гринчишин, ЧНІ. Співслужили о.ректор Борис Ґудзяк о. Богдан Прах та інші професори академії. На Архиєрейській Літургії присутніми були студенти усіх курсів, гості та їх родичі.

У актовому залі цього духовного закладу нагороджено дипломами випускників, найкращих у різних ділянках наукової праці. Після цього декани історичного та філософсько-богословського факультетів у присутності академічного сенату вручили кожному першокурснику індекси (залікові книжки).

В академії навчаються брати Василіяни Єремія Кашуба (II курс) та Андрій Сав'як і Ювеналій Квінтюк (I курс).

ВІДКРИТТЯ ІНСТИТУТУ БІОЕТИКИ У ЛЬВОВІ*

Він урочисто відкритий у празник Різдва Пресвятої Богородиці у приміщенні Львівського філіалу академії державного Управління при Президентові України (ЛФ УАДУ). Андрій Ліпенцев, заступник директора цього філіалу, який розміщений у смт.Брюховичах неподалік Львова, провадив урочисте засідання. На ньому були присутні представники влади, академічних установ, засобів масової інформації, духовенства, громадських організацій. Урочисті збори відкрив заступник директора ЛФ УАДУ Петро Шевчук. Слово також мали гості – заступник голови Львівської облдержадміністрації п.Ігор Держко, єпископ Еліо Згречча, віце-президент Папської академії за життя, директор Інституту біоетики одного з католицьких університетів Риму. Виступ цього поважного гостя суттєво доповнив о.д-р Мауріціо Каліпарі. Не менш значною за змістом була промова єдиного у Львові викладача з біоетики у чотирьох вузах сестри Діогени Терешкевич, Служебниці НДМ.

Інститут біоетики у Львові названо ім'ям Ярослава Базилевича. Власне цей професор започаткував у Львівському медуніверситеті лекції з біоетики, разом з с. Діогеною розробив концепцію цього Інституту.

ПЕРШИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ КОНГРЕС З БІОЕТИКИ

Він відбувався в Києві з 17 до 20 вересня на кораблі "Маршал Рибалко", який стояв на причалі у річковому вокзалі. Оргкомітет конгресу очолював академік Юрій Кундієв, голова Комітету з біоетики Національної академії наук України.

17 вересня після реєстрації учасників відбулося офіційне відкриття в оперному театрі столиці України. У президії були представники влади, Церков і науковці. Серед представників Церков – патріарх УПЦ КП Філарет та єпископ Еліо Згречча з Риму.

Праця Конгресу тривала у великому залі на п'ятому поверсі корабля "Маршал Рибалко". Тут відбулося

**Біоетика - сукупність засад медицини, науки і духовності або: сумління світового суспільства.*

п'ять пленарних засідань. В інших залах учасники Конгресу працювали у десяти секціях під назвою: "Філософські та світоглядні аспекти біоетики", "Правові та законодавчі засади біоетики", "Біоетичні проблеми генетики та репродукції людини", "Біоетичні та деонтологічні проблеми", "Біоетичні проблеми в трансплантології", "Біоетичні аспекти клінічних випробувань нових медичних препаратів і технологій", "Біоетичні питання експериментів на тваринах", "Біоетика та довкілля", "Проблеми викладання біоетики", "Роль та досвід роботи біоетичних комітетів" та ін. Було зачитано 25 пленарних доповідей, 81 – секційна і виставлено більше ста стендових доповідей.

Після обговорення усіх доповідей було прийнято *етичний кодекс лікаря* як базовий документ, який буде розіслано багатьом медикам України на перегляд та доповнення. За три місяці цей кодекс буде опубліковано з поправками і доповненнями.

Конгрес одноголосно прийняв декларацію про засудження терористичних актів у США та звернення про гуманне ставлення до тварин у світлі засад біоетики. Організатори запропонували, що Другий національний конгрес з біоетики відбудеться через три роки.

Делегацію зі Львова очолювала с.Діогена Терешкевич,СНДМ. Також були два єромонахи і четверо мирян.

ВИТЯГИ з доповідей на Конгресі:

Академік Юрій Кундієв, голова Комітету з біоетики Національної академії наук України. Доповідь *"Біоетика – веління часу"*:

Біоетика – це не тільки сучасний стан розвитку медичної етики та деонтології, а й порівняння можливостей медицини та біології з правами людини та пошук шляхів гуманізації медицини, досягнення справедливості... Основний принцип в діяльності Комітетів – це повага до життя, гідності людини (здорової чи хворої) та її прав, у всіх випадках її інтереси повинні бути вище за інтереси науки і суспільства... Завданням першочергової ваги є розробка й затвердження біоетичного кодексу лікаря в Україні, кодексів при проведенні експериментальних досліджень на тваринах, кодексу клінічних обстежень та випробувань нових медичних технологій та ліків.

Єпископ Еліо Згречча, віце-президент Папської академії життя. Доповідь *"Біоетика і центральність людської особи"*:

Біоетика народилася від резонансної статті В.Р.Поттера у 1970 році "Біоетика – наука виживання". У 80-ті роки виникає вже 5 великих тематик... Паралельно створилися структури: Комітети і Центри біоетики. Були організовані навчання в університетах, опубліковані статті, видані журнали і Енциклопедія Біоетики...

Важчою ... проблемою залишається "заснування етичного судження". Були запропоновані різні теорії, здебільшого невідомі...

Біоетичне вчення не може випередити концепцію особи, тому що життя людини стоїть на першому місці. Це може погоджувати етику відповідальності, або пошани до людського життя, чи пошани до життя інших живих організмів.

Персоналістичне вчення погоджується під іншим кутом встановити "правду людини", саму її природу... що є добре чи погане для однієї людини і для людства.

ПОКЛИКАННЯ ДО БАТЬКІВСТВА І МАТЕРИНСТВА

Другий Ватиканський Собор наголосив на важливості відповідального батьківства та материнства. Законні подруги мають право приводити на світ нове потомство. Про число дітей у сім'ї вирішують чоловік і жінка згідно зі своїм християнським сумлінням і враховуючи матеріальне становище родини. Жахливим явищем сьогодення є небажання мати дітей або обмежити їх кількість до однієї дитини. Навіть Тарас Шевченко писав, що "діти – Божа благодать". Сучасні батьки з тим цілком не рахуються.

Заповіді Божі "Не чини перелюбу" та "Не пожадай чоловіка чи жінки ближнього чи ближньої" стоять на сторожі святості подружжя. Св.апостол нагадує, що тіло – храм Святого Духа і не слід його осквернять і мати його за об'єкт грішної насолоди.

Згідно з промислом Божим, прийнявши насіння від чоловіка, жінка дає життя. Це повинно ставатися тільки у законному подружжі. Але з цим, на жаль, дуже часто люди не рахуються. Автор цих рядків поділиться з вами своїм досвідом. В одному вузі читав лекцію на тему християнського подружжя. Один із студентів, покликаючись на американських психологів, твердив, що коли кожна

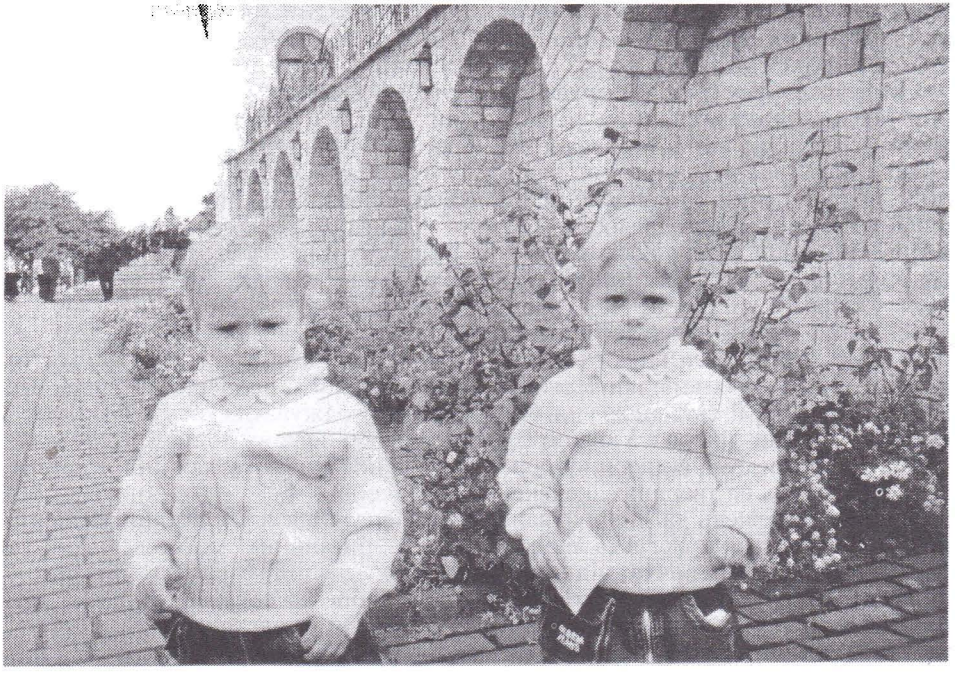

людина дозріє, то повинна вести статеве життя, бо по-іншому стане невротичною. Виповідь звучала так: "Навіть усі психологи і психіатри цілого світу разом узяті не мудріші від Творця, який сам собі не перечить, говорячи: "Не чужолож", а в той же час закликає до відповідального батьківства та материнства". Інший студент твердив, що треба спершу спробувати, чи наречені надаються до подружнього життя. Відповідь була: "Це не одяг, який приміряєш і не базар, де зможеш скуштувати наперед продукти".

Зрозуміло, що такі "пробники" цілком не хочуть мати дітей, а бажають запросто статевої насолоди. Схаменіться, молоді люди, пам'ятайте, що підготовка до подружжя повинна бути серйозна і всестороння та без гріха.

Дуже часто молоді подруги підпадають під шкідливий вплив друзів, середовища, у якому працюють чи вчаться, і навіть деколи батьків.

Ось маємо такий приклад. Батько насварив сина, чому невістка вже втретє вагітна. Йому варто сказати: "Що ти маєш до того? Хто тебе уповноважив втручатися у справу, яка належить до Бога, бо Він покликав їх до відповідального батьківства та материнства.

Одна мудрагелька-мама остерігала свого одруженого сина: "нехай у вас не буде дітей, аж поки не закінчите начання. Навіщо вам спішити?". Церква навчає, що жити у подружжі і не бажати мати потомства – це стан тяжкого гріха. Таке остерігання, як правило, має дуже погані наслідки. Деколи буває, що з природи подружжя є бездітним. У такій ситуації слід звернутися до лікаря, але не до різних ворожбитів, "знахарів", тощо. Церква засуджує також штучне запліднення, клонування та інші неморальні засоби сучасної медицини.

У Святому Письмі знаходимо чимало прикладів того, що коли побожна бездітна родина лише на Бога уповала, через довгий час вони все-таки мали дітей. Найкращі приклади з Біблії – це Авраам і Сара, праведні Йоаким і Анна.

Нагода до блудного гріха однаково загрожує як одруженим, так і неодруженим. Тому треба їх якомога більше оминати. Найчастіші спокуси для чистоти і подружньої вірності випливають з сучасного телебачення, безсоромної моди, преси і згіршаючої поведінки розпусників.

Статевість не є сама по собі поганою. Вона є гріховною, коли стає виявом самолюбної насолоди. Кожна людина покликана до батьківства чи материнства – одні до тілесного, інші – до духовного. Дякуймо Богові за той великий дар, який Він нам дав для продовження життя на землі.

о.Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ВПАВ КАМІНЬ З СЕРЦЯ

Виконуючи свої душпастирські обов'язки, одного дня зустрів бабусю, яка стояла на межі між городами і обтирала сльози краєм своєї хустини.

– Чому Ви так засмутилися, Катерино? Щось недобре трапилося?

Жінка поклала рядно і серп на межу, промовила з гіркотою:

– Ой, лишенько, мій сусід Стефан таке виробляє. Ось погляньте на грядку: це його робота.

Грядка дійсно була потоптана. Катерина недавно її засадила капустою. Вона далі жалілася:

– Як нап'ється він, то нехай Бог милує. Всім перепадає: і його родині, і нам, сусідам. Ось ця межа, скільки пам'ятаю, була нашою, а тепер навіть трави не дає зжати. Каже, що це його межа. А я козу випасаю, бо на самій мізерній пенсії не проживеш сьогодні. Та ще треба поділитися молоком з хворою жінкою та моєю давньою подругою, які живуть неподалік звідси. Вони мені дякують. А сусід кричить, лається, як тільки побачить на межі. Та я крадькома приходжу, бо коза мусить поїсти.

– Зберіться всі разом та вирішіть, кому ця межа належить. Хіба Вам приємно отак весь час сваритися? – запитав я, намагаючись заспокоїти Катерину.

– Цей Стефан нікого не боїться, фронтовик та ще й контужений. Можливо, Ви з ним поговоріть. Та зараз не йдіть, бо він дуже сердитий. Це так, при нагоді, але про мене не згадуйте, бо він би тоді... Отак ціле життя я одинока і терплю. Лише Бог про це знає.

І тут бабуся взяла у руки серп і почала на межі жати запашну траву для своєї "годувальниці" – кози. Вона далі розмірковувала:

– Я вже думала продати свою козу, та сусіди просять цього не робити. А ви, отче, що скажете?

– Катерино, якщо би всі люди думали так, як Ви, то світ не був би таким жорстоким. Ви добру справу робите. Тільки не проклинайте свого сусіда, а моліться за нього. Може бути дійсно так, що нерви цього Стефана розхитані і тому він такий недобрий. Прощайте все йому, то й Господь буде до Вас милосердніший, – так відповів Катерині священик.

Після таких слів лице старшої жінки вкрилося рум'янцем. Я зрозумів, що вона задоволена такою відповіддю. Коли закінчила жати траву, то промовила:

– Дякую, отче, що хоч добрим словом потішили мене. Так мало сьогодні добрих людей.

– Щасти Вам, Боже! – побажав я бабусі на прощання:

***

Через деякий час біля церкви я зустрівся з дідусем Стефаном. Він перший звернувся до мене, жаліючись на своє здоров'я.

– Прошу отця, немає здоро-

в'я. Апетит пропав, маю слабість... Не знаю, що буде далі.

Старість – не радість – говорять у народі. А лікарі що кажуть? – запитав його.

– Кажуть лікуватися, треба їхати у Вінницю. А вдома господарка, немає на кого залишити...

– Хочете Ви цього чи ні, а настає старість, з'являються недуги. Бог допускає біль нашого тіла, бо терпіннями ми наближаємося до Його пізнання. Заодно слід просити Божої ласки.

– Я це розумію. Але опановує якийсь страх. Що це може бути? – стривожено запитав сусід.

– Сусіди ваші жаліються. Недобре з ними поступаєте, тому сумління ваше неспокійне. За межу не потрібно сваритися! Хіба вона цього вартує? Пригадаю вам Ісусові слова про те, що людина не матиме ніякої користі, якщо здобуде увесь світ, але занапастить свою душу. Ви, як і Катерина, ходите завжди на св.Літургії в неділю і свята, а тому недобрий приклад даєте іншим. Тепер відчуваєте тілесну слабість і сумуєте, що невдовзі Господь покличе вас до вічності. Чи не краще примиритися і перепросити одне одного? Межа так і залишиться, а що Ви скажете Богові. Не можна легковажити Божими заповідями!

– Я її не буду перепрошувати ніколи. Ви не знаєте, яка вона вередлива. Ну скажіть, навіщо їй коза? Це правда, що колись межа їй належала, але через підорювання землі межа пересунулася на мою ділянку. Та я ж фронтовик! То як можу її перепросити... Ні, цим тільки принижусь.

– Але всі сусіди похвально відгукуються про Катерину, бо вона з ними щира і добра – ділиться молоком від тієї кози. Це добре, коли вона дає собі раду та ще й інших допомагає в такому віці. Нагадую вам про те, що кривдження вдів і сиріт – це гріх, який кличе о пімсту до неба. Божественний Спаситель навчав: "А коли ви не будете прощати людям, то й Отець ваш небесний не простить вам провин ваших" (Мт 6, 15). За відпущення наших гріхів Христос пролив свою святу кров. Хіба ви, проказуючи щоденно "отче наш", не кажете: "і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим"?

Дідусь Степан стояв мовчки, слухав немов учень у школі, а потім сказав:

– Катерина не є такою побожною, як вам видається. Вона ходить до церкви і молиться зад-

ля людського ока. Ще невідомо, що вона у Бога просить. Ходячи по хатах, підбурює сусідів проти мене. Вона цілими днями спить і нічого не робить...

Перебивши на слові Степана, намагався переконати його у неправоті.

– Краще загляньмо у свою душу. Каже Господь: *"Не судіть, щоб вас не судили" (Мт 7, 1).* Якщо ми не хочемо простити навіть ворогові, то священик має право під час нашого покаяння не дати розрішення. А якщо у св.Сповіді не виявити цього гріха, то вона може бути недійсною, а святотатською.

Після тривалої дискусії зі мною Стефан врешті погодився направити своє життя. Проте я відчував, що йому нелегко змінити своє настановлення щодо ближнього. Ми побажали один одному всього найкращого.

***

Одного зимового ранку до мене прийшла бабуся Катерина. Вона із зворушенням сказала:

– Прошу отця, сусід Степан, пригадуєте його, просить, аби ви прийшли до нього. Він хоче сповідатися. Його жінка теж приступить до св.Тайни Сповіді.

– А що, він вже більше не свариться з Вами? – запитав Катерину.

– Ні, ми помирилися. Після того, як Стефан захворів, то зовсім змінився. Я вже сама молюся до Бога за його оздоровлення.

Через деякий час ми переступили поріг хати Стефана. Після уділення св.Тайн Сповіді, Причастя і Оливопомазання дідусь почув таку його розповідь:

– Ви правду казали, отче, що краще жити у згоді. Я дуже переживав, як маю перепросити Катерину. Та вона першою прийшла до хати, та ще й молока принесла. І тепер завжди це робить. Лікарі кажуть, що козяче молоко корисне для мене. Пропонують операцію, але в мене серце слабке. Що Ви мені скажете?

– На все Божа воля. Зачекайте трохи і по-можливості лікуйтеся без операції. Бог вас ніколи не опускав і тепер закликає: "Не бійся!". Коли людина терпить і сприймає недугу як свій хрест, то уподібнюється до самого Христа. Залишайтеся з Богом і нехай Він скріпляє Вас, а Пресвята Богородиця заступається за Вами.

Надворі мене чекала Катерина. Вона, як ніколи, із захопленням сказала:

– Колись ми сварилися, а тепер живемо у згоді. На серці так легко. Про межу забули і навіть не згадуємо. Я тепер з чистим серцем приступаю до св.Причастя, а з душі впав якийсь камінь. Дякую Богові за його милосердя.

о.Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Щодня слухайте радіо "Милосердя і час"
(середні хвилі 200 м/1476 кГц) о 8.00-9.00; 19.30-20.30.
Цього місяця транслюється молитва на вервиці, тому спільно моліться на ній!

МИ – ОДНА РОДИНА

"... я сам намагаюся догодити всім у всьому, не шукаючи для себе користі, лише для багатьох, щоб спаслися" (1 Кор. 10,33).

Ми вже згадували, що св. Василій Великий був захоплений євангельським життям первісної єрусалимської громади, в якій християни творили "одне серце й одну душу" (Ді 4,32). І його гарячим бажанням було, щоб і монахи практикували такий спосіб життя, щодня однодушне перебуваючи в храмі, ламаючи хліб і споживаючи харчі з радістю і в простоті серця (Ді. 2,46), щоб ні один не називав своїм щось з того, що кому належало, але щоб все в них було спільним (Ді 4,32).

Тому найсвятіший обов'язок кожного монаха: любити спільне життя, зміцнювати його, щоб "все діялося пристойно й докладно" (1 Кор 14,40). Мабуть, найбільшим нещастям для монастиря є занедбання спільного життя. Це початок горя. І хоч би монаша родина була ще дуже нечисельною, Господь додаватиме тих, що шукають його слави (пор. Ді 2,47), коли вона зберігає дух свого засновника. Коли ж захопить її поведінка Томи, якого не було під час відвідин Христа, то чим це закінчиться? Маємо чимало сумних прикладів. Хто ж тримається спільноти, швидко очищується, навчається, росте.

Яке ж то добро і щастя жити в монашій родині ! За час підпілля практично це було неможливим, тому навіть рідкі зустрічі ставали справжнім святом. А сьогодні? Бог дарував нам монастирі, отже мусять в них відродитися спільна молитва, спільна трапеза, спільна рекреація. Навіть спільний цвинтар. Саме про цю спільноту, що заховує безперервне канонічне мовчання, хочу дещо розповісти.

Поруч монастиря, на горбку, спочивають отці і браття Крехівської обителі, хоч дехто прибув сюди і з других монастирів. Їх, за добру сотню років, вже зібралося сорок шість. Щосуботи походом йдемо до них, щоб відслужити парастас. Після нього, майже завжди, коротенька проповідь. Кожний гріб –

На світлині: браття спільно обідають у саду Крехівського монастиря.

своя історія. Декого з похованих я знав особисто. Про декого чув з розповідей. В різному віці вони відійшли до Господа: від 17 років до 94. Когось скосив туберкульоз ще в молодому віці, а інші дожили до глибокої старости. Деякі поховання безіменні, бо цвинтар за час "червоної чуми" був дуже знищений.

Сидячи на лавочці, роздумую про тих кого знав. Ось, у другому ряді справа, спочиває **о.Ігнатій Янтух, ЧСВВ**. Після виходу з підпілля був духівником новіціяту. Життєрадісна, талановита людина. Грав на гітарі, чудово співав, пробував віршувати. Ісповідник віри. Його дуже всі любили, бо і він умів любити всіх. Був арештований в 1950 р. в Гошеві і засуджений на 10 років концтаборів. Відбував покарання у Горьківській області (Семенівський район, Сухобезводнюе Унжлаг), де каралося ще 54 тисячі в'язнів. Вийшов на волю 1956 р. і проживав на Стрийщині. Упокоївся в Господі 1993 р. в Крехівському монастирі, проживши майже 75 років *(Далі буде)*.

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
магістр Крехівського монастиря

P.S. Пропонуємо шановним читачам один з багатьох віршів блаженної пам'яті о.Ігнатія Янтуха, ЧСВВ (мова оригіналу збережена).

Мене в Сибір вивозили,
Мене в далеку чужину,
Жорстокий наказ об'явили,
Що я ніколи не верну.
Кругом обскочили солдати,
А я між ними сам стояв,
В руках тримали автомати, –
Я хрест до серця пригортав.
Не мали що від мене взяти, – не мав я коней, ні коров,
Просив, щоб хоч до вжитку мати лиш хрест святий і часослов.
Була нічка, була темна, як мене забрали,
Та й повезли в край далекий, щоб люди не знали.
Була нічка, була темна,
Була то послідна.
Ой не знала що ми' взяли,
Навіть мати рідна.
Ой не знала, що ми' взяли,
Більше не побачить;
Як княжная у Путивлі,
І гірко заплаче.
Не плач, мамо, не плач, рідна,
Не вчинив я злого,
Мене взяли в край далекий
Лиш за Боже Слово.
Мене взяли в край далекий
За правду, за віру,
І за Церкву переношу
Цю гірку офіру.

ДВА ВІДВАЖНІ ІЄРОМОНАХИ РЕДЕМПТОРИСТИ

Ними були у другій половині 20 ст. **отці Євген Котик, ЧНІ і Євген Пелех, ЧНІ**. Вони обидвоє народилися в с.Пархач (тепер Межиріччя) біля Кристинополя на Львівщині. Перший – 1 вересня 1920 року, а другий – 8 січня 1920 року. Були вони далекими родичами, правдоподібно троюрідними братами. Багато років греко-католицьку парафію у Пархачі обслуговували отці Василіяни з Кристинопільського монастиря і тому село було релігійно і національно свідоме. В родині Євгена Котика дядько був єромонахом ЧСВВ, а тітка сестрою Служебницею НДМ.

Повернувшись із заслання у Росії, митрополит Андрей Шептицький передав отцям Редемптористам свою посілість і дім у Збоїських коло Львова. Залишивши Унів, отці Редемптористи переселилися туди 1919 року. За старанням о.ігумена Йосифа Схрейверса там збудовано ювенат (малу семінарію), у якому розпочато студії у вересні 1922 року. У цьому ювенаті почали навчатися два юнаки із Пархача - Євген Котик і Євген Пелех. Під час першої більшовицької окупації у 1939 році наука була перервана до приходу німців у 1941 році. Ці два молоді богослови були висвячені на священиків - Євген Котик у 1944 році, а Євген Пелех у 1943 році.

Вони душпастирювали недовго, після 1946 року після ліквідації УГКЦ та монастирів змушені були шукати притулку в родичів та інших місцях. Отець Євген Котик, ЧНІ замешкав в родинному селі Пархач і там знайшов працю, а о.Євген Пелех, ЧНІ став парохом в с.Лукавиця Горішня за м.Стрий на Львівщині. В той час с.Пархач знаходилося поблизу польської границі, а м.Кристинопіль (нині Червоноград) належало полякам. Часи були тривожні, а на кордоні неспокійно. Отець І.Котик, ЧНІ написав листа до о.Пелеха. Останній, прочитавши лист, не знищив його, а носив у кишені. Прийшовши до помешкання о.Калинюка у Стрию, о.Є.Пелех, ЧНІ застав там ревізію. Чекісти вилучили у нього цей лист. Невдовзі обидва єромонахи ЧНІ - Є.Котик та Є.Пелех - були заарештовані за нібито антирадянський зміст листа і засуджені на довгі роки концтаборів. Звільнили їх після смерті Сталіна.

Отець Є.Пелех, ЧНІ звернувся одразу до прокатури з проханням про реабілітацію і був реабілітований. Влаштувався бухгалтером в "Зеленому тресті" і потайки душпастирював. Пам'ятаючи, як натерпівся за листа, тепер кожний лист чи папірець спалював. Цей ісповідник віри помер 9 листопада 1996 року. Похований на цвинтарі в Збиранці.

Його побратим по вірі о.Є.Котик, ЧНІ пізніше звернувся до прокуратури за реабілітацією, але його прохання відхилили. Повернувся до рідного Пархача, працював в кооперації, теж підпільно служив як священик. Потаємно душпастирював у цьому селі і о.Мар'ян Чорнега, ЧСВВ. Одного разу кадебісти спробували таким чином спровокувати о.Є.Котика, ЧНІ: "Ти родом з цього села, і, звичайно, маєш право повінчати чи охрестити когось. Але чому тут вінчає і хрестить о.Чорнега? Коли будеш знати про це, то нам донесеш". Та цього він ніколи не зробив. Через деякий час переїхав до с.Зимна Вода біля Львова і поселився в будинку, який купили монахи Редемптористи. Працював сторожем у Львові. За місяць до виходу на пенсію помер при загадкових обставинах на роботі. Похований на цвинтарі у с.Зимна Вода.

На цих відважних свідках віри - єромонахах ЧНІ - сповнилися Христові слова: "Вас будуть ненавидіти всі за моє ім'я. ...Вашим стражданням ви спасете душі свої" (Лк 21, 17-19).

о.Роман КАСПРИШИН,
парох УГКЦ смт.Рудно на Львівщині

ЮВІЛЕЙ ЧОРТКІВСЬКОЇ ГІМНАЗІЇ

Гімназія "Рідна школа" у м.Чорткові на Тернопільщині носить ім'я українського поета і греко-католицького священика Маркіяна Шашкевича. Вона заснована у 1911 році. Від часу заснування минуло 90 років.

Нещодавно тут урочисто відзначено цей ювілей. Згадати стіни "Рідної школи" прибули колишні гімназисти кількох поколінь. У катедральному соборі св.Петра і Павла у м.Чорткові, який є осідком створеної рік тому Бучацької єпархії УГКЦ, було відслужено Архиєрейську св.Літургію. Її очолив у співслужінні священиків єпископ Бучацький Іриней Білик, ЧСВВ. Велично співав чоловічий хор під диригуванням Івана Кікіса. Апостола читав вихованець гімназії Іван Луговик. Зворушливу проповідь виголосив Преосвященний Іриней Білик, ЧСВВ. Наприкінці цієї св.Літургії він благословив колишніх і теперішніх вихованців Чортківської гімназії та їх учителів.

Опісля відбулися урочисті збори в місцевому Народному домі "Просвіта", де сердечно привітав усіх присутніх директор Михайло Каськів. Із своїми спогадами про навчання у гімназії і свої молоді роки виступили колишні вихованці "Рідної школи" Ігор Грималюк, Іван Луговик, Борис Мірус, Марія Заболотна. З нагоди ювілею гімназії вийшла друком книжка "Живи, гімназіє!".

ЛУГАНСЬКА ГРОМАДА ХРИСТА ЦАРЯ

На світлині: театр "Божі діти" виступає у Львові

Вже не перший рік до Львівської області приїжджають гості з Луганська – поетеса Ганна Гайворонська з заснованим нею молодіжним християнським театром "Божі діти". Луганчани тут, окрім того, що ставлять вистави, відвідують також церкви, спілкуються з монахами Василіянського Чину, знайомляться з культурними скарбами Львівщини.

Цього разу театр Ганни Гайворонської приїжджав до Львова, Жовкви і Крехова з виставою про священномученика Йосафата Кунцевича під назвою "Тернина Христової єдності". В кінці вистави актори скандували: "Львів, Луганськ – є Україна. З'єднаємось воєдино!" Глядачі підхоплювали ці слова і це була справжня єдність між українцями різних регіонів.

Приїзд молодіжного християнського театру з Луганська став можливим завдяки тому, що у цьому місті діє греко-католицька громада Христа Царя. Саме до неї і належать "Божі діти".

Тривалий час у луганської громади не було власного будинку. Парафіяни збиралися у римо-католицькому костелі аж до минулого року, коли нарешті вдалося купити будиночок під храм. Радість парафіян не знала меж. Виникла потреба у інтер'єрі справжньої церкви. Робити його доводилося самим парафіянам і настоятелю о.Михайлу. Його донька Настя малювала ескізи інтер'єру та ікони Ісуса Христа і Богородиці.

Нині громада Христа Царя в Луганську зростає. Багато зусиль для її розвитку приклала поетеса Ганна Гайворонська. Вона виступала зі своїми поезіями у школах, де заохочувала дітей вступити в молодіжний театр "Божі діти". Всі, хто тут працює, дійсно стають Божими дітьми, беручи участь не лише у виставах, але й відвідуючи Служби Божі і живучи духовним життям.

Гнат МЄРЄНКОВ,
студент Східноукраїнського національного університету, м.Луганськ

ХРИСТИЯНСТВО – НАЙКРАЩА РЕЛІГІЯ

Бог випромінює на людство любов Пресвятої Трійці

В одному далекому краї жив собі цар, який тримав свій народ у покірливості і послусі. Часто влаштовував для нього гучні видовища і забезпечував хлібом. Та одного дня довідався, що громадяни його краю, маючи безсонні ночі та недуги, зверталися за допомогою до різного роду ворожбитів і чаклунів, яких тоді було чимало. Це були користолюбні люди, які вимагали великих грошей за свої "послуги". Громадяни, тратячи усе зароблене на фальшиве по-суті оздоровлення, почали голодувати. Навіть вже бунтувалися проти царя.

Правитель цієї країни вельми зажурився таким становищем народу і скликав мудреців для того, аби вони щось порадили. Адже людям треба було запропонувати порятунок від матеріального зубожіння. Мудреці, недовго думаючи, порадили цареві запровадити у країні якусь релігію, яка би ощасливила людей і не завдавала більше прикрощів їх правителю.

– Але як це зробити? – глибоко задумався знову цар.

– У сусідній країні живе один цар, у власності якого є багато релігій. Звернімося до нього, щоб послав нам представників усіх релігій, які там є.

Одного погожого дня прибуло до них шестеро осіб. Один назвав себе буддистом, другий – індуїстом, третій – мусульманином, четвертий – євреєм, п'ятий – християнином, а шостий – атеїстом, тобто тим, хто не вірить у ніякого Бога чи якісь вищі сили.

– Вельможний царю, – звернувся один з мудреців, – варто би було кожному з них принести на підносі золоті ножиці у подарунок.

Найбільше від таких слів зрадів атеїст, першим узяв цей дар та й покинув царські палати, радіючи з того, що став так легко багатим. Він бо про це мріяв ціле життя.

Єврей, мусульманин, буддист та індуїст теж взяли свої дарунки та й з усмішкою на устах вийшли за поріг царського палацу.

Коли дійшла черга до християнина, він відмовився від подарунку і промовив до царя та його мудреців:

– Ножиці служать для того, щоб відрізувати, розділяти, роз'єднувати, однак я живу вченням Ісуса Христа, який закликав людей примирюватися та зближатися між собою і з Богом. Отож, вельможний царю, якщо хочеш і мене зробити щасливим, то подаруй голку, щоб я міг зшити потріпану тканину. Наша релігія вчить, що Бог є нашим пастирем, а ми овечки його отари. Різні фальшиві вчителі розділили її. Та Ісус Христос сказав, що має бути одне стадо і один пастир. Тому дозволь мені зшити тканину, яка розтріпалася.

Цар, мудреці та й усі присутні з великим захопленням слухали християнина. Правитель накінець промовив:

– Гаразд, пане, твоя релігія правдива і тому я її бажаю запровадити у своєму царстві.

За матеріалом
бр. Ореста ДВЕРНИЦЬКОГО, ЧСВВ

ХТО НАЙБІЛЬША ОСОБА?

Один король вирішив знайти і вшанувати найкращу людину в своїй країні. Королю представлено багато кандидатів. Були там багаті і благородні особи. Одну жінку хвалили за її спроможність виліковувати інших, ще іншу за благородність і знання закону, іншого молодого чоловіка похвалили за його підприємливість. Багато талановитих і благородних людей стояли перед королем, і стало очевидно, що важко вибрати найкращу людину.

Врешті до короля привели останнього кандидата. Була це низького росту, сивоголова жіночка з ясними очима, які світилися розумом і любов'ю.

– Хто це? – запитав король. – Які її досягнення?

– Ви бачили і слухали всіх попередніх, - пролунали слова королівського слуги серед глибокої тиші. А це – їхня учителька.

Громом вибухнули оплески, а король зійшов зі свого трону, щоб вшанувати найкращу людину свого королівства.

(З книги "У бабусі на колінах". Львів, 2000)

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український християнський часопис

Заснований у 1897 році

Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Головний редактор

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Літературний редактор *Ольга Крак*
Коректура *Ігоря Скленара*
Комп'ютерна верстка *Ольги Кузьмич*

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69
e-mail: misioner@mail.lviv.ua
www.realty.lviv.net/Misionar

Підписано до друку 28.09.2001
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам.

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2001.

ЗМІСТ

Слово редактора 257
Намір Апостольства молитви на жовтень 258
Намір Апостольства молитви на листопад 260
К'яра Любіх
"Слово життя" 261
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Василіянський Чин сьогодні (9) 262
Ще два нові ієреї Василіянського Чину .. 265
с. Домініка Данканич, ЧСВВ
Нехай зростає Василіянський Чин 266
Сестри Василіянки у Греції 267
З історії Гошівської чудотворної ікони Пресвятої Богородиці 268
Міжнародна проща вервиці 269
с. Павла Дубасюк
Блаженні переслідувані за правду 270
Степан Сус
Кальварія Пацлавська 272
Відкриття академічного року в ЛБА 273
Відкриття Інституту біоетики у Львові . 274
о.Василь Зінько, ЧСВВ
Покликання до батьківства і материнства 276
о.Мелетій Батіг, ЧСВВ
Впав камінь з серця 278
о.Василь Мендрунь, ЧСВВ
Ми – одна родина 281
о.Роман Каспришин
Два відважні ієромонахи Редемптористи 283
Ювілей Чортківської гімназії 284
Гнат Мєренков
Луганська громада Христа Царя 285
бр. Орест Дверницький, ЧСВВ
Християнство – найкраща релігія 286
Хто найбільша особа? 287

На обкладинці: Василіянський монастир у с.Малий Березний на Закарпатті

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

КРОСВОРД "МЄДЖУГОР'Я"

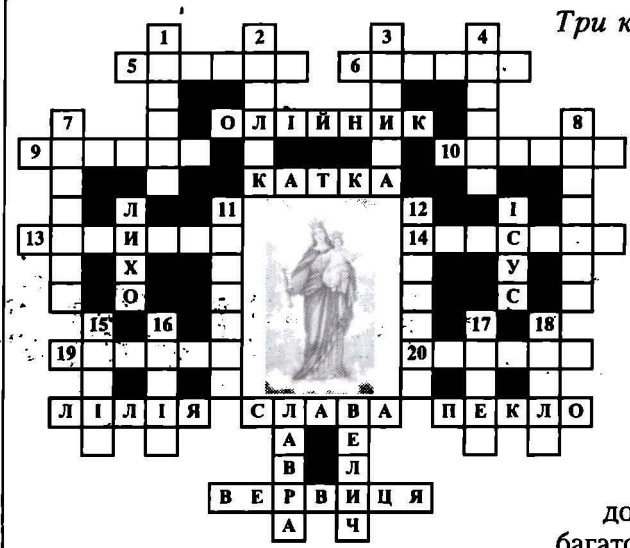

Три крапки замініть словом. Більшість відповідей знайдете у книзі "**Віденння Богородиці з Мєджугор'я**".

По горизонталі: 5. "Я люблю цю парафію і беру її під свій ...". 6. Назва одного із велінь Богородиці з Мєджугор'я. 9. "Моліться, аби ... панувала у всіх серцях." 10. "Ви знаєте, що наближається день радості..., але без любові ви багато не осягнете". 13. "Ваша ... нехай буде знаком вашої самопожертви Богові". 14. "Мій син Ісус ... хоче через моє посередництво дати вам окрему ласку". 19. "Читайте Святе ..., живіть із ним й моліться, щоб осягнути знамення сучасності". 20. "Будьте свідомі того, мої улюблені, що я ваша..., і що я прийшла на землю навчити вас слухати Бога з любов'ю, молитися з любов'ю і не чути тягаря хреста, який несете".

По вертикалі: 1. "Сьогодні прошу вас жити в парафії за велінням. Особливо прошу ... парафії, яка мені дорога". 2. "Так зрозумійте мій ... і моє щире бажання допомогти вам". 3. "... не може сказати, що живе в мирі, якщо не молиться". 4. "Через мій ... ви зможете знайти у Святому Письмі віденння, яке є записане для вас". 7. "Дивіться, дітоньки, як ...відкривається і дає плоди й життя". 8. Ще одне віденння Богородиці: "... і відповідальність". 11. "Приходіть на Службу Божу, бо цей час даний вам, як ..." . 12. "У Тебе поміч, Ти нам надія, Ти ... для нас усіх" *(Пісня)*. 15. "...парафії" – перше віденння Богородиці. 16. Західноукраїнське місто, в якому у 1997 році на свято Покрови Пресвятої Богородиці повернено статую Непорочно Зачатої Матері Божої. 17. ... Господній благовістив Пречистій Діві Марії. 18. "Тоді Бернадету ангельська рука, за ручку провадить, де стоїть ..." *(Пісня Божої Матері в Люрді)*.

Підготувала Леся ШТИКАЛО, м.Львів.

Відповіді на чайнворд "Історичний", вміщений у ч.9 за 2001 р.:

1.Папірус. 2. Соломон. 3. Нестор. 4. Ромул. 5. Львів. 6. Варнава. 7. Адам. 8. Меретин. 9. Навуходоносор. 10. Ростислав. 11. Вишгород. 12. Давид. 13. Довбуш. 14. "Швачка". 15. Авраам. 16. Мадрид. 17. Данило. 18. "Одіссея". 19. Ярослав. 20. Васал. 21. Леутар. 22. Руткович.

З Богослужень на празник Покрови Пресвятої Богородиці

На Вечірні

Стихири на "Господи, взиваю я"

Ти, Владичице, справжнє здійснення пророцтв, слава апостолів, підпора мучеників, похвала дівицтва, чудна прикраса всіх вірних і для всього світу предивний покров. Тому покровом своєї милости покрий Церкву і ввесь народ, що співає: Радуйся, Благодатна, з тобою Господь, що через тебе подає світові велику милість!

Стихири на Литії

Пречиста Владичице! Вірні твого Сина бажають, як уміють, заспівати тобі належну похвалу. Бо ти завжди захищаєш і покриваєш усіх людей святим своїм покровом і молишся, щоб спаслися всі, що з вірою почитають тебе, пречисту і справжню Богородицю.

На Утрені

Величання: Величаємо тебе, Пресвята Діво, і шануємо твій святий покров, бо ти за нас завжди до Христа молишся.

Канон (г.4): *Ірмос 1:* Відкрию уста мої і, Духом натхненний, промовлю слово Цариці Матері, і весело буду святкувати, і чуда її прославляти.

Ірмос 3: Богородице, живоносне і невичерпне джерело, той хор, який ти собі зібрала, духовно укріпи і в божественній своїй славі вінків слави сподоби.

Ірмос 4: Ісус, пребожественний, що сидить у славі на Божому престолі, зійшов, ніби на легеньких хмарах, на руки пречисті, і спас тих, що співають: Слава, Христе, твоїй всемогутності!

Ірмос 8: Слухай, Діво Чиста! Нехай Гавриїл скаже про раду Господню давню, істинну: Будь готова прийняти Бога, бо через тебе Невмістимий між людьми замешкав. Тому і я з радістю взиваю: Всі створіння Господні, прославляйте Господа!